

dobu plnění určití má podle slušnosti soudce. Ostatně k témuž výsledku se dospěje, i kdyby se ujednání vykládalo tak, že čas splnění byl ponechán libovůli dovolatelčině. Ustanovení druhé věty § 904 obč. zák., že v tom případě vyčkati jest smrt dlužníkovu a držeti se pak dědiců, platí jen pro případy, kde dlužníkem jest fysická osoba, nikoli, kde jím jest osoba právnická, u níž o smrti ani o dědicích nelze mluvit. Ustanovení toho nelze užiti na právnické osoby ani obdobně pro nedostatek podobnosti smrti fysické osoby se zánikem osoby právnické. Proto i tam, kde by plnění bylo ponecháno na libovůli právnické osoby, již jest dovolatelka, bylo by dobu plnění určití soudu podle třetí věty § 904 obč. zák. Neodůvodněnou jest i výtká, že přisouzené splátky jsou nepřiměřeně vysoké. Při stanovení doby plnění jest soudu vzíti slušný zřetel na zájmy a na poměry obou stran, nikoli jen na zájmy a poměry dlužníkovy. Přihlíží-li se v souzeném případě k výši zažalované částky a k tomu, že zažalovaný zbytek dluhu trvá již od začátku roku 1930, a že při placení soudem určeném dojde k úplnému zaplacení až v březnu 1935, jeví se i doba plnění i výše splátek okolnostem případu úplně přiměřenými. K volné úvaze o této přiměřenosti stačí obyčejná životní zkušenost a jest neodůvodněnou výtká neúplnosti řízení, že prý odvolací soud nezjistil majetkový stav dovolatelčin, který, jak již uvedeno, není jediné rozhodný.

Čís. 13544.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, obchází-li stavitel zákazníky a hledí-li je získat bez ohledu na to, že již byli jednali s jinými podnikateli, a nabízí-li při tom všeobecně značné slevy proti konkurenci, aniž by znal její kalkulaci, a činí-li tak s úmyslem a plánovitě.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 1831/32.)

Žalující společenstvo stavitelů domáhalo se na žalovaném staviteli, by byl uznán povinným v rozsahu jím provozovaného řemesla zdržeti se i sám, i svými zaměstnananci ústních a písemných projevů, jakož i jednání, která jsou v rozporu s dobrými mravy soutěže a znějí v ten smysl, že se zavazuje bezplatně k vykonávání prací stavebně technických, dále, aniž by znal podklady nabídky konkurenční, nabízí pod ceny ostatních soutěžitelů tím, že se zavazuje k poskytnutí slevy a jinakých výhod stavbychtivým. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Odporuje dobrým mravům soutěže, když stavitel technické práce, zhotovení náčrtků a rozpočty a technickou poradou, jakožto zcela neúplatné a nezávazné nabízí. To bylo také zakázáno výslovně jakožto odporující reelní soutěži v usnesení valné hromady Společenstva stavitelů ze dne 1. dubna 1928, schváleném zemským úřadem v Praze. Neméně odporuje dobrým mravům soutěže, když stavitel — jak v souzeném případě učinil z části žalovaný sám, z části svým zaměstnancem — obchází po domech všech stavbychtivých určitého místního obvodu, po případě dává obcházeti a aniž by znal nabídky konkurence a jejich základy kalkulační, zcela všeobecně prohlašuje, že

poskytne na jemu zcela neznámé ceny konkurenční slevu 10% při stejném provedení a jakosti materiálu. Taková nabídka musí být označena za nereelní, to tím spíše, ježto příslušní stavbychtiví již vyjednávali s jinými staviteli ohledně zadání provedení stavby, od nich již měli plány a rozpočty, ba dokonce již svěřili provedení stavby jinému staviteli. Taková nekalá nabídka sleduje výlučně účel, by systematickým a plánovitým podbízením konkurenčních cen bez věcného podkladu spolusoutěžitelé byli poškozeni a by jim již přislíbené nebo dokonce udělené příkazy byly odňaty a na podbízitele převedeny. Že jde o zcela plánovitý a systematický postup žalovaného a jeho zaměstnance, jde již z toho na jevo, že poslal celé řadě stavbychtivých slovně stejně znějící psaní, ve kterých jim nabízí 10% slevu na cenu konkurenční při stejném provedení a jakosti materiálu a při jednorroční záruce a jim zároveň zajišťuje v případě, budou-li naň přeneseny všechny stavby, poskytnutí ještě větší slevy. Takový postup jest samozřejmě způsobilý poškodit spolusoutěžitele co nejtíže a jest v příkrém rozporu s dobrými mravy soutěže. Jelikož zaměstnanec žalovaného, stavbyvedoucí Josef Č. jednal za účelem soutěže majitele podniku a jednání ona předsevzal u provozu podniku žalovaného, ručí žalovaný jako majitel podniku v plném rozsahu za tato jednání svého zaměstnance (§ 17 zák. proti nekalé soutěži). Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolání jen v tom, že soud první stolice shledal nekalou soutěž i v nabídce žalovaného k bezplatným stavebně technickým pracím. Lze sice žalovanému přisvědčiti, že bezplatná předchozí porada a vysvětlení vyhovuje stavu věci a že i bezplatné pořizování skiz, plánů a rozpočtů bývalo ve stavitelské živnosti obvyklé, avšak odvolání přehlíží především, že soud první stolice neshledal nekalou soutěž v takových předběžných poradách a vysvětlivkách, nýbrž v bezplatném konání stavebně technických prací k vůli získání náskoku před ostatními soutěžiteli, a pak, že živnostenské společenstvo stavitelů, povolane podle § 114 odst. (3) písm. i) živ. ř. k usnášení se o odstranění obyčejů, zvyklostí a novot, jež brání reelní soutěži mezi členy společenstva, se souhlasem a schválením povolaného nadřízeného úřadu administrativního, právě takové dosud ve stavitelské branži obvyklé bezplatné konání podobných prací za nepřipustné prohlásilo, spatřujíc v něm nekalé soutěžení. I když soud není na usnesení to vázán, má zajisté váhu jako posudek odborníků a mravní názor stavitelského stavu a, uváží-li se, že zákon o nekalé soutěži stihati má podle § 1 právě veškerá jednání, která jsou v rozporu s dobrými mravy soutěže, t. j. s názory, které právě v soutěžitelských kruzích za závadné se pokládají, jest stanovisko prvního soudu plně schváliti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudil věc odvolací soud zcela správně a lze dovolatele v podstatě poukázati k jeho důvodům a k důvodům procesního soudu. Správně oba nižší soudy poukázaly k tomu, že nešlo jen o nezávadné předchozí porady a vysvětlení, která nemusí býtí úplatná, nýbrž že nekalé jednání směřující proti dobrým mravům soutěže a způ-

sobilé poškoditi soutěžitele spočívá ve zjištěném jednání žalovaného, který obcházel zákazníky a hleděl je získati bez ohledu na to, že již byli jednali s jinými podnikateli, a při tom že nabízel všeobecně značné slevy proti konkurenci, aniž znal její kalkulaci, a že tak činil s rozmyslem a plánovitě. Takové jednání nelze ospravedlniti ani úvahami hospodářskými, jež žalovaný rozvádí v dovolání, a nebylo by lze je schvalovati ani, kdyby nebylo došlo k prohlášení společenstva, k němuž poukazuje odvolací soud.

Čís. 13545.

K odevzdání (nákladního) automobilu se vyžaduje jeho hmotné odevzdání.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 1874/32.)

Žalobu o uznání přednostního smluvního zástavního práva k nákladnímu automobilu oba nižší soudy zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Podle § 451 obč. zák. je třeba ke zřízení práva zástavního na movitostech, dopouštějících skutečné odevzdání podobně jako při tradici do vlastnictví (§ 426 obč. zák.) skutečného odevzdání z ruky do ruky. Nepostačí odevzdání znamením, z nichž každý seznati může, že věc byla zastavena. Jde o automobil, tedy o věc, jejíž odevzdání z ruky do ruky je možné, a nepostačí tedy ke zřízení práva zástavního odevzdání znamením, připevněním písemné oznámky na automobil, že onen automobil, patřící prý žalovanému, byl dán žalobkyni do zástavy dne 23. května 1930 pro její pohledávku 15.000 Kč. Bylo by tedy bývalo nutné, by žalobkyni automobil byl fakticky odevzdán a žalobkyně jej skutečně převzala, aby podle § 452 obč. zák. touto skutečnou tradicí (§ 426 obč. zák.) na něm nabyla práva zástavního. Žalující strana však vznik tvrzeného práva zástavního nikde o skutečné odevzdání zástavy z ruky do ruky neopírá ani nic takového netvrdí, tím méně dokazuje opírajíc vznik zástavního práva jen o odevzdání připevněním oznámky na automobilu. Nenabyla tedy onou nepřípustnou tradicí (oznámkou na autě) žalující strana zástavního práva k němu a jest její žaloba přivádějící k platnosti toto její domnělé právo zástavní ve smyslu § 258 ex. ř., které ve skutečnosti neexistuje, neodůvodněná.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Správně usoudil odvolací soud, že podle § 451 obč. zák. je třeba ke zřízení práva zástavního na věcech movitých, které připouštějí hmotné odevzdání z ruky do ruky, jako při převodu vlastnictví (§ 426 obč. zák.) skutečného hmotného odevzdání z ruky do ruky a že tu nepostačí odevzdání znamením, z nichž každý se může o zastavení lehce dovědět (§ 427 obč. zák.). Nákladní automobil, o který tu jde, nelze však zařadit do žádného z druhů věcí v § 427 obč. zák. uvedených. Jest věcí jednotlivou, jejíž hmotné odevzdání jest možné. Vždyť právě automobil jest svým silostrojem zařízen tak, aby z místa na místo mohl býti dopravován, jest tudíž u automobilu hmotné odevzdání možné a k nabytí